

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Jiřího Pally, JUDr. Ludmily Valentové, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **A. L.**, zastoupeného JUDr. Miladou Sigmundovou, advokátkou, se sídlem Jana Zajíce 16, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 12. 2007, č. j. OAM - 244/VL - 10 - K04 - 2006, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 10. 2008, č. j. 29 Az 3/2008 - 56,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 27. 12. 2007, č. j. OAM - 244/VL - 10 - K04 - 2006. Uvedeným rozhodnutím nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), s tím, že nebyly shledány důvody ani pro udělení azylu, ani doplňkové ochrany dle téhož zákona. O náhradě nákladů bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo.

Jako důvody kasační stížnosti uvádí stěžovatel, že při svém rozhodování vycházel z informací o zemi původu stěžovatele, přičemž největší důkazní hodnotu měla v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozhodnutí č. j. 9 Azs 159/2007 - 46 z 13. 12. 2007) výpověď žadatele. Ke zrušení rozhodnutí nebyl dán zákonný důvod - stěžovatel nesouhlasí zejména s tím, že odůvodnění správního orgánu bylo nedostatečné. Soud v daném případě dal žalobci částečně za pravdu, a to s ohledem na tvrzená pochybení procesního charakteru. Toto tvrzení nemá oporu ve spisu. Dne 15. 3. 2006 vedl žalovaný správní orgán s žalobcem pohovor, kde byl žalobce poučen o nutnosti uvádět pravdivé a úplné informace. Hned na první otázku uvedl, že poskytuje pravdivé a úplné informace. Správnímu orgánu ale vědomě sdělil nepravdivý příběh a vystupoval pod falešnou identitou. Zjišťování pravé totožnosti přitom dle rozsudku NSS č. j. 5 Azs 189/2005 - 136 z 30. 1. 2006 není úřední povinností žalovaného. V dalším pohovoru z 8. 12. 2006 předestřel žalobce zcela nový příběh, aniž by však svá tvrzení jakkoli podložil. Stěžovatel nemohl při nevěrohodnosti výpovědi žalobce postupovat jiným způsobem. K otázce věrohodnosti odkázal např. na rozhodnutí NSS č. j. 6 Azs 113/2007 - 105 z 20. 12. 2007. Žalobce není nezletilý, jeho krádeže v supermarketech rovněž ilustrují jeho chování. Aktivita na území ČR charakterizovaná jako opoziční proti režimu v zemi původu jsou účelové a výpověď svědka u soudu nemá důkazní hodnotu k žádosti jmenovaného. Vlast

opustil legálně, s pasem, což neprokazuje zájem orgánů Běloruska o jeho osobu. Kasační stížnost považuje stěžovatel za přijatelnou, když pochybení krajského soudu má dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Soud nezohlednil nevěrohodnost žalobce a nepřipustnost legalizace pobytu v ČR prostřednictvím azylového řízení, čímž nerespektoval ustálenou judikaturu. Dále je zde nastolena otázka dosud judikaturou neřešená, a to posuzování účelovosti politických aktivit až ve státě, kde se žadatel domáhá mezinárodní ochrany. Stěžovatel v závěru navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Ze spisového materiálu v daném případě vyplynulo, že žadatel měl podle pohovoru ze dne 15. 3. 2006 v zemi původu potíže z toho důvodu, že odmítl platit policistům pravidelnou finanční částku za prodejní místo na tržnici. Po odmítnutí placení byl několikrát odvezen na oddělení a tam bit. Poté opustil zemi původu. Dne 4. 10. 2006 obdržel správní orgán od žadatele dopis, v němž se omlouvá za předchozí nepravdivé údaje, k nimž ho údajně navedly osoby ukrajinské národnosti, s nimiž se seznámil na nádraží. Sdělil svou pravou totožnost včetně kopie některých osobních dokladů. Při následném pohovoru dne 8. 12. 2006 sdělil správnímu orgánu zcela jiný příběh, pravé důvody údajně původně neříkal z obav z možného vyhoštění. Po sbírání podpisů ve prospěch prezidentského kandidáta K. na univerzitní půdě si jej k sobě zavolal děkan školy a jakýsi člověk v obleku mu v jeho kanceláři sdělil, že ví, čím se zabývá, a navrhl mu spolupráci s tím, že pokud odmítne, bude muset opustit školu a bude moci být zatčen. Krátce nato opustil zemi. Správní orgán jeho výpověď vyhodnotil jako nevěrohodnou, což bylo hlavním důvodem pro jeho zamítavý postup. Dále však také podle odůvodnění rozhodnutí správního orgánu žadatel neuvedl, že by měl v Bělorusku potíže se státními orgány a neuvedl skutečnosti svědčící o jeho pronásledování z azylově relevantních důvodů. Jmenovaný se sice snažil správní orgán přesvědčit o svém podílu na politické činnosti (sběr podpisů na podporu K.), v daných souvislostech však neměl žádné potíže. Ze všech uvedených důvodů nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. O důvodech zrušujícího rozhodnutí krajského soudu bude podrobně pojednáno níže.

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustný důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 (u všech níže citovaných rozhodnutí NSS platí, že jsou dostupné na www.nssoud.cz). O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) - viz výše, řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.). Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. (Teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.). V daném případě byla kasační stížnost posouzena jako nepřijatelná, a to především z toho důvodu, že „že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné“. Pochybení tohoto typu a intenzity shledáno nebylo, jak bude ještě vysvětleno níže.

Stěžovatelem je principiálně uplatňována nepřezkoumatelnost rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud se tedy nejprve zabýval odůvodněním napadeného rozhodnutí. Krajský soud v odůvodnění uvedl dva důvody pro svůj postup (tj. pro zrušení rozhodnutí žalovaného) - zkráceně ocitováno:

1. „Soud dal žalobci částečně za pravdu, a to s ohledem na pochybení namítané žalobcem jako procesního charakteru. Soud nemohl přehlédnout, že žalobce v záznamu o pohovoru z 8. 12. 2006 uvedl: „měl bych toho ještě mnoho co říct. Když jsem volal s přáteli v Bělorusku, řekli mi, že mě hledají orgány“. Téhož dne uvedl, že se angažoval na podporu K. a že byl za to kontaktován, zřejmě policistou. Dne 4. 10. 2006 se omlouval za dřívější zkreslení údajů. Žalovaný v rozporu s § 50 odst. 3 správního řádu nezjistil všechny okolnosti případu a nevypořádal se s uvedenými skutečnostmi dostatečně, když v rozhodnutí uvedl, že žadatel neuvedl skutečnosti svědčící o jeho pronásledování z azylově relevantních důvodů. Správní orgán měl podrobněji vedeným pohovorem zjistit vyčerpávajícím způsobem všechny skutečnosti, které vedly žalobce k opuštění Běloruska a případné nenaplnění azylově relevantních podmínek řádně odůvodnit.“

2. „Nelze dále přehlédnout skutečnost (zejména po výpovědi svědka při jednání u soudu), že žalobce vyvíjí na zdejším území aktivity, které by bylo možno v Bělorusku hodnotit jako opoziční vůči současnému politickému režimu v zemi původu. Neobstojí ani závěr správního orgánu, že hodnotí výpovědi žalobce jako účelové a vykonstruované při hodnocení hrozby problémů v případě návratu do země původu. I z tohoto důvodu vyžaduje správní řízení doplnění.“

Nejvyšší správní soud se tímto vyhodnocením případu krajským soudem ve světle podkladů ve spise zaobíral a dospěl k následujícím závěrům:

Ad 1. Především je třeba uvést, že u prvního z důvodů krajský soud zcela pominul skutečnost, že zásadním důvodem pro postup žalovaného byla skutečnost, že vyhodnotil výpověď žalobce (ohledně jeho angažovanosti na podporu opozičního politika K.) jako nevěrohodnou. Na krajském soudu tak bylo spíše zhodnotit, zda tato kvalifikace výpovědi (jako účelové a vykonstruované) byla správná, či špatná, popř. zda její odůvodnění bylo dostatečné, srozumitelné a přesvědčivé. To však soud neučinil. Tuto zásadní skutečnost zcela přešel, namísto toho vytkl správnímu orgánu, že „*nezjistil všechny okolnosti případu a nevyřadil se s uvedenými skutečnostmi dostatečně, když v rozhodnutí uvedl, že žadatel neuvedl skutečnosti svědčící o jeho pronásledování z azylově relevantních důvodů. Správní orgán se měl podrobněji vedeným pohovorem zjišťovat vyčerpávajícím způsobem všechny skutečnosti, které vedly žalobce k opuštění Běloruska*“. Ke klíčové otázce dostatečnosti, správnosti, či nesprávnosti vyhodnocení výpovědi jako nevěrohodné ze strany žalovaného (která ve své podstatě vedla k neudělení mezinárodní ochrany) se vůbec nevyjádřil. Pokud pak hodnocení žalovaného v otázce nevěrohodnosti považoval za nesprávné, neuvedl v čem konkrétně tuto nesprávnost, či nedostatečnost shledává.

Ad 2. V případě druhého důvodu pro zrušení rozhodnutí žalovaného shledává Nejvyšší správní soud odůvodnění rozsudku krajského soudu rovněž nesprávným. Především je třeba zdůraznit, že údaje o aktivitách žalobce na zdejším území opozičních vůči současnému běloruskému politickému režimu nebyly součástí spisu správního orgánu a nebyly předmětem správního řízení ani vyhodnocení otázky doplňkové ochrany žalovaným. Za těchto okolností nemohl krajský soud zohlednit (navíc zásadním způsobem rozhodným pro zrušení věci) výpověď žalobce a svědka učiněnou teprve při jednání u soudu ohledně skutečností, které vůbec nebyly uplatněny v řízení přes správní orgánem a nebyly tak předmětem přezkoumávaného řízení. V souladu s rozhodnutím NSS č. j. 2 Azs 4/2009 - 180 z 26. 5. 2009 je třeba uvést, že Krajský soud podle § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání správního rozhodnutí vychází zásadně ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu. Žalovaný touto informací v řízení o azylu nedisponoval a proto k ní nemohl přihlédnout ani krajský soud. Nejvyšší správní soud přitom konstatoval již v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, „*jistá procesní aktivita je ... požadována i po žalovaném, který by měl v průběhu pohovoru vhodně kladenými otázkami zjišťovat, zda-li žadatelem tvrzené skutečnosti jsou relevantní pro udělení azylu či doplňkové ochrany a tvrzení žadatele podle toho klasifikovat*.“ To ovšem nic nemění na tom, že břemeno tvrzení ohledně důvodů doplňkové ochrany leží na straně stěžovatele (viz rovněž rozsudek NSS z 31. 10. 2008, sp. zn. 5 Azs 50/2008). V projednávaném případě žadatel skutečnosti, které byly předmětem svědecké výpovědi připuštěné soudem a které se na základě úvahy soudu staly důvodem ke zrušení rozhodnutí, v průběhu pohovoru neuvedl.

Ani jeden z důvodů uvedených krajským soudem ke zdůvodnění svého postupu tedy není v úplnosti správný. Nejvyšší správní soud však ze spisového materiálu na druhé straně zjistil, že také odůvodnění správního orgánu vykazuje značné a závažné nedostatky: především se to týká míry a dostatečnosti odůvodnění správního orgánu v zásadní otázce nevěrohodnosti výpovědi žadatele. Je nutno konstatovat, že správní orgán se zdůvodnění nevěrohodnosti výpovědi žadatele zabýval pouze v rozsahu tří vět na straně 3 svého rozhodnutí. Uvedl zde nejprve popis genealogie případu, výčet kroků, k nimž v řízení došlo, a poté - bez dalšího vysvětlení - konstatoval, že vnímá žadatelův příběh jako účelový a vykonstruovaný, s využitím

dostupných informací z internetu a od jiných žadatelů. Žadatel byl dle správního orgánu instruován o nezbytnosti mluvit pravdu, nicméně toto nerespektoval a jeho výpovědi postrádají znaky kompletní a věrohodné výpovědi. Více se těmito znaky, ani otázkou zdůvodnění (vyhodnocení) pravdivosti - nepravdivosti nových údajů a závěrečným posouzením věrohodnosti nezabýval. Pokud správní orgán v řízení nově tvrzené skutečnosti odmítne považovat za věrohodné, tak je důležité, aby bylo patrné, jakými myšlenkovými soudy správní orgán postupoval, což odůvodnění správního orgánu nespĺňuje. Stěžovatel v kasační stížnosti odkazuje k otázce věrohodnosti zejména na rozhodnutí NSS č. j. 6 Azs 113/2007 - 105 z 20. 12. 2007. Avšak odůvodnění správního orgánu v onom případě právě vykazovalo prvky značné konkrétnosti a přesvědčivosti, správní orgán se otázkou vyhodnocení věrohodnosti zabýval velmi pečlivě a srozumitelně. V tomto rozhodnutí je také uvedeno následující: „Odůvodnění rozhodnutí je však v tomto směru přesvědčivé: je třeba pochopit, že v daném případě se nejedná o situaci, kdy správní orgán a priori neakceptoval nová tvrzení stěžovatele jen proto, že byla vnesena až v určité (pozdější) fázi řízení. V takovém případě by měl stěžovatel pravdu: v řízení skutečně není uplatněna koncentrační zásada a žadateli o azyl tak není stanovena lhůta, v níž musí uplatnit relevantní skutečnosti. V daném případě se však jedná o situaci, kdy správní orgán na základě souvisejícího sledu faktických okolností a na základě logických a přesvědčivých úvah dovedl, že konkrétní okolnosti případu (tj. nulová zmínka relevantních skutečností ve vlastnoručně psaném prohlášení, odmítnutí žádosti manželky a dětí jako zjevně nepřijatelné s vysvětlením azylově irelevantních důvodů, nepravděpodobnost tajení natolik podstatných okolností odchodu ze země původu při vypsání všech důvodů odchodu z vlasti) skutečně svědčí o nevěrohodnosti příběhu, uváděná tvrzení za daných skutkových okolností správní orgán nepřesvědčila a byla vyhodnocena jako účelově použitá. Nešlo tedy o případ neakceptování nových tvrzení uvedených v pozdější fázi řízení, ale o případ logického a srozumitelného zohlednění konkrétních okolností vývoje případu. Např. k námitce, že žadatel neuvedl všechny skutečnosti z obavy o zneužití údajů ze spisu v domovské zemi, správní orgán uvedl, že je velmi obtížné si představit, že ve chvíli, kdy je člověk nucen opustit svou vlast, a to z důvodu, který je tak závažný, aby kvůli němu vyhledal mezinárodní ochranu, pak tento důvod skryje před správním orgánem státu, u kterého o pomoc žádá.“ Je zjevné, že předmětné (tedy nyní projednávané) rozhodnutí správního orgánu právě takové přesvědčivé a srozumitelné odůvodnění nevěrohodnosti výpovědi založené na konkrétních odkazech, úvahách a hodnoceních zcela postrádá. Správní orgán se nezabýval ani vymezením, které části výpovědi žadatele považuje za nevěrohodné, a jak tedy ve svém důsledku jako celek (popř. i v částech) vyhodnocuje první a jak druhou výpověď. Dále je třeba uvést, že odůvodnění rozhodnutí vykazuje i další známky vnitřní rozpornosti a nekonzistentnosti, a to právě v otázkách zásadních pro posouzení věci: např. správní orgán - po (nepříliš zdůvodněném) konstatování nevěrohodnosti výpovědi žadatele - pokračoval tak, že: „žadatel neuvedl, že by měl v Bělorusku potíže se státními orgány.“ ... „žadatel neuvedl skutečnosti svědčící o jeho pronásledování z azylově relevantních důvodů“. Tyto skutečnosti však žadatel (alespoň částečně, či v náznaku) uváděl a v případě jejich pravdivosti by si vyžadovaly podrobnější hodnocení (a to i s ohledem např. na rozsudek NSS ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008 - 83: „*ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu hovoří o „odůvodněném strachu z pronásledování“, nikoli o uskutečněném pronásledování. ... Zákon o azylu staví na potencialitě pronásledování, resp. na odůvodněném strachu, nikoliv pouze na reálných zážitcích žadatele. Je na žalovaném, aby své závěry o (ne)odůvodněnosti obav stěžovatele přesvědčivě doložil.*“) I z tohoto důvodu byla otázka vyhodnocení věrohodnosti výpovědi žadatele klíčová. Rovněž Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem, že jednání a výpověď žadatele nepůsobí příliš pravdivě a věrohodně, za okolnosti naprosto nedostatečného jasného odůvodnění a vypořádání nejasností však tato okolnost zůstává na úrovni neurčitěho pocitu, nikoli jasně, zdůvodněné a racionálně přesvědčivé analýzy a vyjádřené úvahy. Správní orgán sám se však ve svém rozhodnutí neodrží v úplnosti vyhodnocení výpovědi jako nevěrohodné a místy - poněkud mlhavě (a nutno poznamenat také nepříliš podloženě, ani konkrétně) - vyhodnocuje situaci žadatele i věcně (např. „jmenovaný se sice snažil správní orgán přesvědčit o svém podílu na politické činnosti - sběr podpisů na podporu K. - v daných souvislostech však neměl žádné potíže“, nebo - bez bližší konkretizace - „žadatel neuvedl skutečnosti svědčící o jeho pronásledování z azylově

relevantních důvodů“). Za situace, kdy zásadní otázka posouzení věrohodnosti výpovědi žadatele není správním orgánem dostatečně a přesvědčivě zdůvodněna, kdy rozhodnutí jako celek působí poněkud mlhavě a neurčitě a kdy ani vlastní hodnocení věci správním orgánem není konzistentní, považoval Nejvyšší správní soud meritorní (zrušující) rozhodnutí krajského soudu ve věci za správné - s korekcí provedenou výše uvedeným právním názorem. V tomto směru odkazuje Nejvyšší správní soud na svoji ustálenou judikaturu, ze které budiž ocitováno: „*Nesprávné dílčí závěry krajského soudu lze korigovat právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu bez toho, aby rozhodnutí krajského soudu bylo zrušeno.* Takto bylo postupováno i v daném případě, neboť není na místě rušit napadený rozsudek krajského soudu, jehož výrok obstál při přezkumu zákonnosti, byť se opírá o dílčí nesprávné závěry, jejichž korekce byla provedena výše.“ (dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2008, č. j. 6 As 68/2006 - 125.). Nejvyšší správní soud se tedy sice s úvahou krajského soudu plně neztotožňuje (viz výše), k zásahu do rozhodnutí však s ohledem na výše uvedené nepřistoupil. Odstranění nedostatků zdůvodnění nevěrohodnosti výpovědi žadatele, jasné vymezení nevěrohodných a věrohodných částí výpovědi žadatele, konzistentnost při hodnocení postavení žadatele, celkové ujasnění a jednoznačné vyznění odůvodnění rozhodnutí, jakož i dořešení a objasnění případných sporných otázek je žádoucí.

Nejvyšší správní soud zvažoval za výše uvedených - poněkud nestandardních - okolností závažněji otázku, zda v daném případě neměl připustit přijatelnost (a rozhodovat spíše rozsudkem), avšak dospěl k závěru, že se jednak nejedná o přesah vlastních zájmů stěžovatele, jednak jeho právní vyhodnocení věci nevybočuje z běžné judikatorní praxe a dále zejména - pochybení krajského soudu nebylo natolik závažným, aby vedlo ke zrušení rozsudku a spadá tak pod výše uvedené vymezení nepřijatelnosti. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu také poskytuje dostatečnou odpověď na předkládané a výše osvětlené problémy. Nejvyšší správní soud za uvedených okolností neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu